

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi G. N. i X. Y.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu  
Apelacyjnego w [...] z dnia 8 stycznia 2015 r., sygn. akt VI ACa [...]

w sprawie z powództwa F.

w W.

przeciwko G. N. i X. Y.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej skarżących

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt VI ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od skarżących na rzecz F.  
w W. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset)  
tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił skargę G. N. i X. Y. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 8 stycznia 2015 r. Sąd ten uznał, że nie stanowi podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. samo powstanie środka dowodowego po uprawomocnieniu się kwestionowanego wyroku, jeżeli powoływana okoliczność - podstawa tego środka dowodowego - istniała już w czasie prowadzenia tamtego postępowania i była skarżącym znana.

W skardze kasacyjnej pozwani powołali obie podstawy naruszenia przepisów prawa wskazane w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazali przyczyny objęte art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyli z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytania dotyczące możliwości stosowania przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu w postępowaniu ze skargi o wznowienie postępowania, dopuszczalności wznowienia postępowania w oparciu o regulację art. 403 § 2 k.p.c., w razie pojawienia się późniejszego orzeczenia sądu wydanego w innej sprawie i wszczęcia na jego podstawie egzekucji, jak też możliwości uwzględnienia działania przeciwnika procesowego, który składał w prawomocnie zakończonym postępowaniu twierdzenia sprzeczne z faktami i później podejmowanymi czynnościami. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, w ich ocenie, wskazuje nietrafne przyjęcie, że w sprawie prawomocnie zakończonej skarżący powoływali się na brak zubożenia powódki, a podnosili jedynie możliwość egzekucji wierzytelności z nieruchomości dłużnika. Ponadto Sąd Apelacyjny nie ustosunkował się do zgłoszonych w skardze nowych faktów obejmujących niezubożenie powódki, niewzbogacenie pozwanych oraz podjęcie przez powódkę już w tym postępowaniu decyzji o egzekwowaniu zadłużenia z nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia, którego wymagania określa art. 398<sup>4</sup> k.p.c., wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie

do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.). Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie stanowi istotnego, nowego i rzeczywiście istniejącego problemu prawnego, który dotychczas nie został rozstrzygnięty. Kwestie dotyczące wznowienia postępowania, a w tym w szczególności podstaw, o których mowa w art. 403 § 2 k.p.c., są jednolicie interpretowane i wyjaśnione w orzecznictwie. Przyjmuje się, że nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe w rozumieniu tego przepisu mogą stanowić podstawę wznowienia jedynie wówczas, gdy istniały one już w poprzednim

postępowaniu, ale strona nie mogła z nich skorzystać, ponieważ były one nieujawnione i jej nieznane (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2001 r., II CKN 1332/00). Wykrycie prawomocnego wyroku dotyczącego tego samego stosunku prawnego, jak wyrok wydany, określone w art. 403 § 2 k.p.c., jest zgodnie interpretowane jako dotyczące wyroku wydanego i uprawomocnionego przed uprawomocnieniem się wyroku objętego skargą o wznowienie. Uzasadnienie tej przyczyny wniosku zostało osadzone w okolicznościach tej sprawy i w zasadzie zmierza do kontroli prawidłowości stanowiska wyrażonego w kwestionowanym orzeczeniu. Nie zostały podane powody wskazujące na potrzebę kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego. Ocena działania stron w prawomocnie zakończonym postępowaniu, jak też możliwość stosowania przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu wykracza poza ramy ogółu zagadnień związanych z podstawami skargi o wznowienie postępowania na tym etapie postępowania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej wymaga od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Nie spełnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jedynie powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.). Analiza uzasadnienia wniosku pozwanych nie pozwala na stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Brak w nim przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. Rozpatrzenie argumentacji uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego argumentacji, na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz

motywów zaskarżonego wyroku, nie pozwalało na ocenę, iż zaskarżone orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa procesowego, które ukształtowały jego treść. W szczególności nie doszło do oparcia orzeczenia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Dwie pierwsze okoliczności powołane przez skarżących dotyczą w istocie dwóch stron tej samej sytuacji. Ocena zamiaru powódki nie należy do sfery faktów. Nie zostały wykazane przez skarżących przesłanki wskazujące na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.